

* * *

Не ваблять мене ці палаці
Великі, кремезні, помпезні.
Усе по фен-шую, сучасно,
Паркани глухі, величезні...
А тягнеться серце до хати
За церквою - біла, простенька,
В дитинство, де батько і мати,
Й бабуся моя дороженька.
На дворі там лавка стояла,
Відро із водою з криниці.
Стежина від брами петляла,
Рясніли в саду чорнобривці.
Там яблуні щедро родили
Антонівка і паперівки,
Трускавки бабуня садила
І вишні солодкі литовки...
Усе залишилось в дитинстві,
Немає ні мами, ні тата.
Бабуся не вийде зустріти
Мене на поріг тої хати.
Тепер я теж маю обійстя,
Квітками його прикрашаю,

Гілками жасміну і листям.
На доньку і внука чекаю...
Частую їх медом, грушками,
Наллю ароматного чаю.
Подам пироги — це від мами -
Своїх дорогих зустрічаю
З порогу їх рідної хати,
Де діти зросли, де родились,
Щоб радість могли пригадати,
Щоб спогади вічні лишились...

* * *

А завтра вже листопад буде!
Все ближче й ближче до зими...
Та днів щасливих не забудем,
Як спогад збережемо ми.
Бо серце прагне знову літа,
Тепла, цвітіння, квітів ліс!
Душа теплом не оповита,
Шукає захисту від сліз.
Не рвись, душе моя, не треба!
Закінчиться ця коловерт.
Зимою теж блакитне небо,
Тепла в оселі й щастя вщерть.
Там, де про тебе щиро дбають,
Там, де любов й опіка є,
Там, де тебе завжди кохають,
Знайшла ти сонечко своє...

Лідія ХУТКА.